

LENI SARIS
De Finsteringtraditie

LENI SARIS
De Finsteringtraditie

Eerste druk in deze uitgave 2002

NUGI 342

ISBN 90.205.2593.X

Copyright © 2002 by 'Westfriesland', Hoorn/Kampen

Omslagillustratie: Jack Staller

Omslagontwerp: Van Soelen Reclame

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever

HOOFDSTUK 1

Het kleine meisje zat op de grond in de lichte zonnige kamer, de oudste pop die ze had in haar armen geklemd en ze deinde mee op de cadans van de mooie, warme stem, die uit de kamer aan de overkant van de kleine hal tot haar doordrong.

Ze wist precies wat er komen ging en met een plezierige hui-vering trok ze haar schouders op, toen de stem plotseling heel angstig klonk en eindigde in een gil.

Mama gilt mooi! dacht de zesjarige ernstig en opeens sperde ze haar mond open en gilde ook, luid en doordringend.

„Wat is er, Gloria... wat doe je in vredesnaam!” Een jonge, slanke vrouw stormde binnen. „Waarom gilde je zo?”

Gloria knelde de oude pop dichter in haar armen en haar grote grijze ogen werden opgeslagen.

„Jij gilde toch ook!” verdedigde ze zich.

„Ja, natuurlijk, maar dat staat in mijn rol,” verdedigde Juli Finstering-Terhaef zich.

„Nou, in de mijne ook!” Het kind schaterde het opeens uit. „Ik wou eens kijken wat er gebeurde als ik écht gilde. Jij gilt iedere dag zo mooi voor je rol... ik zou het best eens willen horen als je op het toneel gilt... waarom staat het in je rol?”

Juli streek haar wilde donkere haardos achterover, legde het manuscript weg en ging bij haar dochter op de grond zitten. Aandachtig bekeek ze het kleine, hartvormige gezichtje, dat zo gewoon leek, tot die wonderlijke grijze ogen, omzoomd door lange zwarte wimpers, naar je werden opgeslagen.

Met zulke ogen hoef je verder niet mooi te zijn, dacht de ervaren toneelspeelster en de moeder voegde er trots aan toe: Maar het is een grappige kleine elf. Dat onschuldige snoetje van haar, toen ze zo afgrijselijk gilde. Jammer toch, dat je het kind te weinig meemaakt. Ik zou wel graag weten wat er allemaal achter dat hoge blanke voorhoofd schuilgaat, ze zegt zo weinig, maar de paar woorden die ze loslaat zijn meestal verrassend genoeg. Gloria bekeek peinzend haar moeders gezicht.

„Ik vind het leuk als je in je praatkamer bent.” Ze wuifde vaag in de richting van haar moeders studeerkamer. „Ik weet altijd precies wat er komt.”

„O, vind je dat ik het goed doe?” Juli boog zich geïnteresseerd naar haar dochtertje over.

„O ja, en pappa ook.” Gloria was gul met haar lof, ze liet de pop vallen, krabbelde overeind en sloeg haar arm met een verlegen, liefkozend gebaar om haar moeders hals.

„Hou je een beetje van me?” Juli trok haar tegen zich aan en kuste vluchtig het grappige wipneusje en de leuke blonde haartjes.

„Nou, natuurlijk!” Een kleine hand speelde met het gouden kettinkje om Juli's hals. „Van jou en van papa en van tante Josette.”

Tante Josette was de vrolijke en hartelijke huishoudster, die de zorg voor Gloria droeg wanneer haar ouders niet thuis waren. Het leek Juli niet eerlijk om te vragen van wie het kind het meest hield. Ze moest immers blij zijn, dat Josette zo goed voor Gloria zorgde, want al deden zij en haar man nog zo hun best om al hun vrije tijd voor het kind te reserveren, te veel zag Gloria haar ouders beslist niet.

Om Gloria kwamen ze ook iedere avond naar huis, inplaats van te logeren in de stad waar ze gespeeld hadden. Gewoonlijk was het dan ook ver na middernacht voor ze hun eigen huis bereikten en als hij heel moe was, vroeg André zich wel eens moedeloos af, of ze hun doel niet voorbijschoten. Het was immers een onmogelijke opgave om 's morgens om half acht aan de ontbijttafel te verschijnen, fris, vrolijk en uitgerust, wanneer je om twee uur doodmoe in bed gerold was.

„Stil zijn, Gloria, mama en papa slapen nog,” was het dagelijks recept voor Gloria.

„Ik hoor jullie 's nachts dikwijls thuiskomen!” Gloria drukte zich dichter tegen haar moeder aan. „Dan zegt de deur van de auto bóem...”

„Dus we maken je iedere keer wakker?” constateerde Juli verschrikt.

„O, maar ik vind het fijn,” zei Gloria onmiddellijk. „Ik ga altijd direct weer slapen.”

Het heeft dus wel degelijk waarde, dat we thuiskomen, dacht Juli dankbaar. Als André thuiskomt, zal ik het hem vertellen.

Met een zucht stond ze van de grond op en woelde nog eens

liefkozend door de blonde haartjes van haar dochtertje.
„Mama moet weer gaan werken, schat. Zal je zoet zijn en niet meer gillen?” Ze lachte en nam het manuscript weer op. Gloria stak haar tong uit met zoveel overtuiging, dat het maar goed was, dat dit lichaamsdeel zo solide bevestigd was.
„Ik moet zoet zijn en jij gaat weer staan gillen,” constateerde ze, terwijl ze het meest geliefde poppenkind meedogenloos aan een been ronddraaide. „Nogal leuk voor mij.”

Het klonk zo dwaas, dat Juli hartelijk in de lach schoot.

„Als je groot bent, lieve kind, mag je ook op het toneel komen gillen,” plaagde ze en ze schrok van de felheid, waarmee Gloria haar het antwoord toeslingerde: „En dat doe ik lekker nooit... ik wil niks van dat gekke toneel van jullie weten... en nóóit... en nóóit... en nóóit!” Een voetje in een beige sportschoentje bekrachtigde ieder 'nooit' met een stevige bons op de vloer.

„Hé, zeg, wat betekent dat?” André Finstering kwam de kamer binnen, juist op tijd om de uitbarsting van zijn dochter bij te wonen.

Juli begon te lachen, ze wees met een dramatisch gebaar naar Gloria, die met boze ogen naar haar ouders keek.

„Twee turven hoog en dan al zo'n eigen willetje! Ze heeft zo juist haar veto uitgesproken over het beroep van haar ouders... voor haar komt het niet in aanmerking.”

Ze wist wel, dat André heimelijk hoopte, dat het kind later in hun voetsporen zou treden, alleen al terwille van de traditie. Een echte Finstering had toneelspelersbloed in de aderen.

„Och, ze weet nog niet wat ze zegt.” André tilde Gloria met een zwaai van de grond en kuste haar stevig. „Over tien jaar praat ze wel anders, dan is ze de aankomende ster van de familie, hè kleine puk?”

„Nee,” zei de kleine puk halsstarrig, ze duwde hem met twee handjes van zich af. „Ik ga me daar op dat toneel staan gillen!”

„O, maar we gillen niet altijd.” Haar vader lachte en zette haar weer op de grond. „Als je wat ouder bent mag je naar ons komen kijken. Zou je dat graag willen?”

„Ik niet.” Gloria schopte onverschillig tegen de tafelpoot, plukte zorgvuldig een grauw stukje kauwgom van de tafelrand en

liet het in haar mond verdwijnen.

„Viespeuk,” zei haar vader streng. „Waarom wil je ons niet zien spelen?”

„Omdat het niet... niet écht is, zie je.” De kauwgum malende kaken waren even stil. „Ik vind het gek als jullie in de praatkamer almaar staan te praten tegen... tegen... niemand, zie je... en als mama gilt vindt niemand het gek, maar als ik gil komt ze vragen waarom ik het doe... en weet je, pappie...” Gloria hing nu over de zitting van een stoel en staarde met ogen, waarin opeens pretvonkjes dansten, naar haar vader op. „Ik moet altijd zo verschrikkelijk om jou lachen als je in de praatkamer bent... je doet nog veel gekker dan mammie.”

„O, dank je, dochter, dank je!” André Finstering grijnsde bij de onverbloemde kritiek van zijn dochter. „Dus je luistert wel eens stiekem aan de deur als wij in de praatkamer zijn?”

„O, ja hoor,” beledde ze. „Vanmorgen nog en je zei... je zei... lieve Alice... of zoiets. Wie is 'lieve Alice'?”

„Ze bestaat niet, tenminste niet écht,” haastte André zich.

„Nou dan, zie je nou wel!” zuchtte Gloria. „Dat heb ik je immers al gezegd... ze zijn niet écht, maar waarom doe je dan alsof?” André lachte, half geamuseerd, half geërgerd. Hij kende Gloria's vasthoudendheid en de manier waarop ze bleef debatteren. Ze was inderdaad pas zes jaar, maar ze had geen grein ingeboren liefde voor het toneel en blijkbaar een schreeuwend gebrek aan fantasie.

„Maar als nou...” begon Gloria hardnekkig. „Als nou 'lieve Alice' niet werkelijk bestaat...”

„Maar de mensen moeten denken, dat ze bestaat, omdat ik dat wil,” trachtte André Finstering geduldig uit te leggen. „Dat is toneelspelen.”

„Vinden de mensen dat mooi?” informeerde Gloria, er was een nadenkende uitdrukking in haar ogen gekomen. „Bontje Boe en het kalfje Minemo bestaan ook niet écht... jij ziet ze niet, maar ik praat met ze... ik zie ze wél. Is het dan zo met 'lieve Alice'?”

„Ik denk het wel, schat.” André trok het kleine ding naar zich toe. En ik dacht nog wel, dat ze géén fantasie had! dacht hij berouwvol.

„Gaan we saampjes eten en breng je me dan naar bed?” vleide

Gloria, ze wreef als een aanhalig poesje haar hoofdje langs haar vaders arm. „Dan ga ik jou en mammie van het kalfje Minemo vertellen, ja?”

Juli Finstering kwam binnenlopen, ze boog zich naar haar man toe en kuste hem.

„Je hebt de wagen zeker voor laten staan? We moeten maar direct aan tafel gaan, want we hebben niet te veel tijd meer. Je bent nogal laat thuis gekomen.”

„Ja, dat moet dan maar.” André stond op, aaide Gloria over haar haren. „Een andere keer gaat onze afspraak door, hoor poes. Nu heb ik echt geen tijd.”

Gloria bleef bij de verlaten stoel staan, een ongelovige, teleurgestelde uitdrukking op haar gezichtje.

„Kom, Gloria.” Tante Josette kwam binnen en wilde het kind bij de hand nemen, maar het trok koppig terug.

„Toe nu, we moeten eten.” Josette wilde haar oppakken.

„Mama en papa moeten weg.”

„Kan me niks schelen!” Gloria dook nog verder weg. „En als je me pakt, dan ga ik... ga ik...” Ze zon even op woorden, die sterk genoeg zouden klinken, maar André kwam weer binnenlopen en nam zijn boze kleine dochter op zijn arm.

„Kom maar, boze turf, dan gaan we met z'n drietjes eten... en vertel tante Josette dan vanavond maar over het kalfje Minemo, hè?”

Gloria berustte er maar in. Ze vond het niet nodig om uit te leggen, dat tante Josette geen kalfjes kon zien, die Minemo heetten en evenmin een poesje dat Bontje Boe genoemd werd. Een halfuur later stond ze voor het raam en zwaaide haar ouders na.

„Komen jullie vannacht naar huis?” had ze verlangend gevraagd.

„Ja, maar héél laat, dan slaap jij al,” had André lachend gezegd en hij begreep niet, waarom Juli opeens zo wonderlijk keek.

„We komen thuis, hoor Gloria.” Ze kuste het naar haar opgeheven fijne snoetje. „Minemo en Bontje Boe houden je wel gezelschap.”

„We moesten haar eigenlijk een diertje geven om mee te spelen,” zei ze nadenkend, toen ze wegreden.

„Toch geen kalf Minemo?” vroeg André plagend. „Een poesje, ja, dat zou wel gaan.”

„Ze is vaak zo eenzaam, ondanks Josette,” zei Juli triest, maar dan schoot ze toch opeens weer in de lach. „En ze heeft een geweldige hekel aan 'het toneel' dat voor haar sinds vandaag synoniem is met 'gillen'. Nadat ik vier keer mijn supergil gegeven had, werd het haar te machtig en ze kreet er oorverdovend tegen in.”

„En toneelspelen betekent ook 'liefste Alice'.” André legde het zijn vrouw uit. „Wat ze toch allemaal uitdenkt in dat kleine bolletje van haar.”

„Je krijgt haar later met geen stokken het toneel op,” voorspelde Juli. „Ik weet niet waarom maar ik voel het.”

„Dat zou ik heel erg vinden,” zei André Finstering plotseling ernstig. „Dwingen... ach nee, maar ik zou het toch zo erg vinden als met ons de laatste Finsterings van het toneel zijn. Gek hè, dat ik diep in m'n hart het gevoel heb, dat het toneel zonder Finstering geen werkelijk tonéél zal zijn. Wat een ingebeelde kwast ben ik, hè?”

„Och nee, het is je gevoel voor traditie.” Juli zuchtte, ze voorzag in de toekomst moeilijkheden genoeg met haar eigenwijze dochtertje.

André zei nu wel, dat hij zijn dochter nooit zou dwingen om een toneelcarrière te kiezen, maar ze vreesde, dat het woord 'Finstering-traditie' een sterk wapen zou zijn in André's handen. Gloria Finstering wist van al die zorgelijke gedachten rond haar persoontje niets af. Ze liet zich gewoontegetrouw braaf door tante Josette naar bed brengen.

„Ga dan maar gauw slapen, Gloria,” fluisterde Josette, ze kuste de zachte kinderwang.

„Nacht, tante Josette!” Gloria's stem klonk slaperig en gelukkig, want Minemo en Bontje Boe waren de donkere kamer al binnengeglipt. Ze voelde zich niet langer alleen, want ze waren zo lief, die twee, en ze zouden vast wel blijven tot de doffe bons van de autodeur haar héél even wakker zou maken. Dan mochten ze ook gerust weggaan, want die autodeur betekende, dat papa en mama thuisgekomen waren.

HOOFDSTUK 2

Gloria Finstering fietste langzaam naar huis, ze koesterde zich in de lentezon en genoot van de bijna uitbundige drukte op straat.

Het lijkt wel, alsof de mensen uit hun winterslaap gewekt zijn, dacht ze. Als het koud is, maakt niemand zo'n uitbundige indruk. Je weet dan niet, hoe gauw je thuis moet komen. Ofschoon thuis... nou ja!

Ze fronste opeens zo vervaarlijk haar fijne wenkbrauwen, dat een voorbijfietsende jongen, die goedkeurend naar het pittige meisjesgezichtje had gekeken, met zijn hoofd tussen de schouders meer vaart zette.

Gloria zag het niet eens, ze was met haar gedachten nog bij het gesprek, dat ze nog geen halfuur geleden met een van haar klasgenoten gevoerd had. Met haar scherp inzicht en nuchtere zelfkennis wist ze heel goed, dat ze niet populair was bij haar medeleerlingen, maar dat ze evenmin een hekel aan haar hadden. Ze ging te veel haar eigen weg, trok zich meestal terug van de anderen en dat kwam, omdat ze zich doorgaans links en verlegen voelde. Ze kon er eenvoudigweg niet aan wennen om te praten op een toon alsof de wereld van haar was en het resultaat was, dat ze dan niets meer zei.

„Gloria? Een saaie!” Ze wist het wel, dat ze haar zo noemden en ze vond het verschrikkelijk jammer, dat ze het enige meisje, waar ze wel graag vriendin mee zou willen zijn, meteen tegen haar ingenomen hadden met die achteloze woorden.

Helly van Leytse was een nieuweling en de directrice van de hbs had het meisje naast de rustige Gloria gezet met het verzoek of deze haar wegwijs wilde maken.

Gloria deed wat haar gevraagd werd en zo was ze de eerste dagen Helly's plechtanker in de woelige onbekende schoolzee. Toch had Gloria onmiddellijk gezien, dat Helly geen type was, dat zich lang afzijdig zou houden. Ze had vlotte, prettige manieren, zonder bepaald luidruchtig te zijn en in het vrije kwartier was Helly deze middag het middelpunt van de nieuwsgierige kring meisjes en jongens geweest.

Ze had een paar keer in Gloria's richting gekeken, maar Gloria had, zoals gewoonlijk, niets gezegd en was er zwijsend bij blij-

ven staan.

„Och, Gloria zegt immers toch niets, die droomt met open ogen,” had een van de jongens gezegd, toen Helly weer om instemming naar Gloria had gekeken. „Daar moet je aan gewend raken. Ze leeft in hoger sferen, hè Gloortje?”

„Doe niet zo onwijs,” had ze met voor haar zeldzame vinnigheid afgeweerd. „Jij praat voor drie, waarom zou ik me dan vermoeien?”

„Nou ja, laat Gloria nou maar!” merkte Wiet de Greve ongeduldig op en ze had Wiet kunnen slaan om die laatdunkende woorden.

„Ja, altijd 'laat Gloria maar,' hè?” Ze had minachtend gelachen. „Jullie denken geloof ik, dat ik jullie hoogstaande gesprekken niet volgen kan.”

Ze draaide zich op haar hielen om en liep weg, met haar neus in de lucht en niemand behoefde te zien, dat er tranen in haar ogen stonden.

Misschien had ze, in een klein hoekje van haar hart, toch nog wel verwacht, dat Helly haar achterna zou komen, maar dat gebeurde natuurlijk niet.

Gloria werd uit haar gedachten wakker geschud door een heftig en aanhoudend gebel. Het begon nu pas tot haar door te dringen, dat het wel eens voor haar bestemd kon zijn en ze hield haar vaart even in, waarop Helly meteen langs zij koerste, rood en warm en tamelijk verontwaardigd.

„Hè, je bent toch ook af en toe wel erg afwezig,” verweet ze. „Ik heb me dood gejacht om je in te halen. Je gaat er ook altijd met zo'n vaart vandoor.”

„Och,” zei Gloria vaag. „Ik ben de enige die deze kant op moet.” „Dat dacht je maar. Ik ook, nu ik mijn fiets heb.” Helly trok een gezicht. „Ik heb drie dagen getramd. Mijn fiets was zoek geraakt tijdens het vervoer. We komen uit Brabant, uit een heel rustig dorp... dan is het wel een verschil om ineens in Amsterdam neergepoot te worden. Zeg, ik heb gehoord, eh...” Ze aarzelde en keek naar het smalle gezichtje, dat beheerst werd door de grote grijze ogen.

Helly's ogen gleden naar het dikke blonde haar tot een dartel krullende paardenstaart samengebonden. Ze streek afwezig

langs haar eigen korte steile haren.

„Wat heb je gehoord?” De grijze ogen gleden even in haar richting.

„Dat Juli en André Finstering jouw ouders zijn!” Helly zuchtte diep. „Het lijkt me zo interessant.”

„Waarom?”

De vraag kwam wonderlijk laconiek.

„Nou, omdat ze beroemd zijn,” zei Helly slecht op haar gemak.

„Doe je daarom zo?”

„Zo? Hoe?” Gloria's ogen flitsten opnieuw in haar richting en Helly wist langzamerhand geen raad meer.

„Wel, zo op een afstand,” flapte ze er uit. „Voel jij je zo verheven, omdat je beroemde ouders hebt?”

Nu zou ze wel kwaad worden, dacht Helly, maar Gloria haalde alleen haar schouders op.

„Wat een onnozel idee,” zei ze koeltjes. „Dat heeft er toch niets mee te maken? Het valt me werkelijk van je tegen, dat jij je zulke stomme dingen hebt laten influisteren. Wie zegt je, dat ik zo blij ben met beroemde ouders?”

„Maar ben je dat dan niet?” Helly's wenkbrauwen verdwenen onder haar grappige ponyfranje. „Maar ik begrijp niet...”

„Wel met m'n ouders, dat zijn schatten,” viel Gloria haar vlug in de rede. „Maar om die beroemdheid geef ik niets. Als ik op school ben zijn zij thuis... en als ik thuis ben dan staan zij onderhand weer klaar om te vertrekken. Dat vind ik natuurlijk ellendig maar aan de andere kant waardeer ik het zo, dat papa en mama iedere avond voor mij terug naar huis komen. Hoe laat het ook is. Als ze mij niet hadden, dan zouden ze heus wel in een hotel blijven. Het is nog een geluk, dat ze gewoonlijk in hetzelfde gezelschap optreden.”

Gloria begreep niet, wat haar bewoog om dit alles tegen Helly te vertellen, helemaal tegen haar gewoonte.

Ze fietsten een tijd zwijgend naast elkaar voort, tot Helly weer begon te praten.

„Hou je niet van toneel?” vroeg ze ronduit.

„Nee. Ik vind het wel leuk om af en toe eens naar de schouwburg te gaan, vooral om papa en mama te zien spelen, maar ik ben er niet weg van, als je dat soms bedoelt.” Gloria schud-

de haar schouders alsof ze iets weg wilde gooien, dat haar bezwaarde.

„Arme Finstering-traditie!” zei Helly met een zucht. „Daar heb ik juist vorige week zo’n boeiend artikel over gelezen. Sinds onheuglijke tijden speelt een Finstering, minstens één, toneel en hóe... en jij hebt geen broers of zusters. Jij bent de enige Finstering. Hoe moet dat dan met die goeie ouwe traditie?”

„Tja, het is verschrikkelijk naar voor vader. Moeder trekt er zich gelukkig niets van aan... maar ik voel nou eenmaal niets voor toneelspelen. Zoiets kun je toch niet dwingen!” Gloria’s stem klonk verdrietig. „Papa zal me ook niet dwingen, maar hij zal er verdrietig om zijn... en zie je, ik kan er nooit toe komen om te zeggen, dat ik helemaal niet naar de toneelschool wil. Hij neemt zo vanzelfsprekend aan, dat ik helemaal geen andere wensen heb dan die toneelschool... ik kan het woord niet meer horen!”

„Maar wat wil je dan worden?” informeerde Helly geïnteresseerd.

„Ja, dat weet ik juist niet.” Gloria’s ogen waren peinzend en bezorgd. „Het zou alles zoveel gemakkelijker maken als ik kon zeggen, dat ik beslist iets anders wil worden... maar dat is niet zo! Ik peins me suf! Hoe langer je zoiets uitstelt, hoe moeilijker het wordt... en dit is tenslotte het laatste schooljaar, als ik slaag voor het eindexamen...”

„Dat doe je natuurlijk,” zei Helly kortaf, ze stonden nu voor huize Finstering op hun fietsen geleund en keken elkaar ernstig aan. „Iedereen zegt, dat je tot de besten hoort.”

„Wat zou jij doen?” vroeg Gloria verlegen.

„Ik? In ieder geval niet zo piekeren.” Helly schoot in de lach.

„Daar heb ik ook geen kans toe met vijf broers en zussen. Ik zou het hele geval erg simpel oplossen, hoor. Zolang ik niets beters te doen vond, ging ik toch rustig naar de toneelschool. Wat je leert is interessant en meegenomen... en als je geen talent hebt, zorgen ze vanzelf wel, dat je er uit gaat.”

„Ja, dat is een idee!” Gloria lachte opeens hartelijk en luid. „Dat liefhebbende ouders zo verblind kunnen zijn, hè? Ik zou wel een prachtfiguur slaan op de planken... ik weet geen raad met m’n voeten, met m’n handen... met m’n hoofd... nou ja, met

de hele Gloria... het is eigenlijk om te gillen! Misschien is het nog niet zo'n gek idee om paps zo te overtuigen, dat ik volledig talentloos ben. Het is natuurlijk wel een zielig geval voor paps, maar ik zal blij zijn als het uitraakt met die stomme traditie."

„Maar als je nou toch eens talent hebt... je bent tenslotte een Finstering,” overwoog Helly.

„Dan zullen ze er weinig plezier aan beleven.” Gloria knikte haar geruststellend toe. „Maar troost je... ik heb geen grein talent... ik wil geen toneelspeelster worden, alleen maar een doodgewone huisvrouw... als dat mogelijk is... die traditie kan...” Ze zweeg even en keek rond naar een bron van inspiratie. „Die traditie kan boven in de kastanjeboom gaan hangen!” Ze maakte zo'n sprekend gebaar naar de boomtop, dat Helly de indruk had, dat ze een tastbaar geworden traditie door de lucht moest zien zweven en er kwam een nadenkende uitdrukking in haar ogen, want Helly was allesbehalve dom. Ze geloofde namelijk opeens niet meer vast in Gloria's gebrek aan talent, alleen door één zeldzaam suggestief gebaar. Ze was echter wel zo verstandig om niets te zeggen.

Mevrouw Finstering opende de serredeuren en riep haar dochter. „Kom binnen, Gloria. Ik heb verse thee... en breng je vriendinnetje mee.’

„Dat rijmt keurig, mams,” lachte Gloria. „We komen... tenminste, als Helly tijd en lust heeft.”

Helly had natuurlijk tijd, want ze popelde gewoonweg van verlangen om met Gloria's mooie beroemde moeder te mogen kennismaken en ze straalde zo onbekommerd haar bewondering uit, dat het mevrouw Finstering amuseerde en roerde tegelijk. Ik hoop zo, dat dit nu eens een aardige vriendin voor Gloria zal zijn! dacht ze. Ze sluit zich zo moeilijk aan, mijn meisje! Wel, als het helpen kan om die kleine donkere Helly aan ons te binden, dan moet ze waar voor haar geld hebben.

Zelfs Gloria staarde bijna gehypnotiseerd naar haar moeder, ze had haar nooit zo lief en stralend gezien en Helly lag figuurlijk gesproken na vijf minuten voorgoed aan haar voeten.

Gloria zat zich af te vragen, wat er zou gebeuren als pappa thuis kwam en ze keek plezierig afwachtend, toen de deur openging. Hij keek helemaal niet zo feestelijk, maar het moest beslist een

intonatie in mama's stem zijn, die hem waarschuwde.

Het wachtwoord, dacht Gloria vermaakt en ze zag, hoe papa als een volmaakte cavalier met Helly kennis maakte en daarna met mama een complete voorstelling van 'Het Ideale Familieleven' weggaf.

Zo lief... zo volmaakt gelukkig... zó zijn wij! Gloria kon er niets aan doen, ze moest er om lachen, waarop Helly verbaasd in haar richting keek.

„Ons kleintje heeft last van binnenpretjes!” glimlachte mama. Ze tikte liefkozend tegen Gloria's wang. „Och, Helly, wat jammer, dat we niet geweten hebben, dat Gloria jou mee zou brengen, want anders zouden we je beslist gevraagd hebben om te blijven eten.”

„O, maar mevrouw, ik ben al véél te lang gebleven!” Helly sprong verschrikt op, maar Gloria's moeder hield de hand van het meisje in de hare en haar ogen lachten in die van Helly.

„Weet je wat je moest doen? Als jullie schoolwerk het toelaat, kom dan overmorgen hier eten. Gloria en jij kunnen daarna met ons meerijden. 'Om 12 uur thuis' is een geestig blijspel. Na afloop rijden jullie natuurlijk met ons terug. Je mag dan gerust hier blijven slapen, maar als je ouders dat niet goedvinden, brengen we je netjes thuis. Lijkt het jullie een aardig plan?”

Gloria keek onzeker naar Helly, maar die maakte een complete luchtsprong, schudde Gloria door elkaar en riep dol van opwinding: „O, wat fantastisch! Gloria, zeg in vredesnaam dat je het ook leuk vindt, of ik dóe je iets!”

Toen schoten ze allemaal in de lach en Gloria zei warm: „Ja hoor, Helly, ik verheug me er echt op.”

„Ik zal je moeder morgen wel even bellen,” besliste mevrouw Finstering.

Helly danste bijna naar huis en mevrouw Finstering, die haar nog even met Gloria had nagewuifd, vroeg luchtig: „En Gloria? Zeg maar wat je denkt.”

„Mams, je deed het charmant... dat is hét woord! Je was gewoonweg een lawine van beminnelijkheid... je...” Ze schepte adem en schoot weer in de lach.

„Is mama dan anders níet beminnelijk?” vroeg André Finstering met een ondeugende tinteling in zijn donkere ogen.

„Altijd, maar op de dag van een première is ze niet op haar best.” Gloria trok een lang gezicht. „En jij evenmin, papa. Je kwam trouwens binnen met een gezicht dat helemaal niet zonnig aandeed, maar mama gaf je beslist een teken. Jullie zijn fantastisch op elkaar ingespeeld.”

Juli Finstering lachte half geamuseerd, half verdrietig. „O, kritische dochter! Jij denkt dat je vader en moeder altijd toneelspelen en ik zette alleen maar m'n beste beentje voor, omdat ik die Helly zo'n schat van een kind vond en een prima vriendin voor jou. Ik dacht zo, als je dan zélf jaar in jaar uit weigert om vriendschap te sluiten, ik je deze keer maar eens een duwtje in de goede richting moest geven... en ik gaf papa inderdaad een wenk. Heb je er iets op tegen?”

„Och nee, natuurlijk niet, mams!” Gloria kuste haar vluchtig op haar wang. „Jullie zijn alleen maar lief. Het is alleen zo gek, dat zelfs ik vaak niet weet, waar het toneelspel ophoudt en de werkelijkheid begint. Ik bedoel, dat ik niet wist of je Helly echt aardig vond of dat je maar wat speelde, omdat je zag dat ik haar wel graag als vriendin had, maar niet wist hoe ik het aan moest leggen.”

„Je maakt het leven soms erg ingewikkeld, lieverd,” meende haar vader. „Zullen we vlug aan tafel gaan, want heus, Gloria, in het diepst van hun hart verkeren je arme vader en moeder in premièrehumeur, ze durven het alleen nou niet meer te uiten.” Gloria stak haar arm door de zijne en loodste hem naar de eetkamer. Tijd om rustig te eten was er niet meer, maar het kwam zelfs niet in Gloria op haar ouders een minuut langer op te houden. Ze liep met hen naar de auto en zorgde dat ze niets vergaten.

„Zullen jullie héél voorzichtig zijn vanavond op de weg?” Ze zou zich niet gelukkig gevoeld hebben, wanneer ze die vraag achterwege had gelaten.

„Ja hoor, héél voorzichtig!” beloofde André Finstering.

Gloria wuifde hen na tot de wagen de hoek omreed, toen liep ze langzaam naar binnen. Ze voelde zich minder alleen dan gewoonlijk. Ze was nauwelijks aan haar huiswerk begonnen, toen de telefoon ging.

„Ja, met Helly!” Ze hoorde Helly lachen. „Zeg, ik vond het toch

zo enig om je vader en moeder te leren kennen en als je moeder morgen belt, dan hoeft ze beslist niet om toestemming voor mij te smeken. Ik heb mams en vader al bewerkt. Ze vinden het best. Ik mag zelfs bij jullie blijven logeren... als jij het tenminste leuk vindt. Je zei zo weinig.”

„Ik vind het enig,” zei Gloria haastig. „Maar zie je, ik zeg gewoonlijk niet zo bar veel en ik ben er nog niet aan gewoon om een vriendin te hebben. Gek, hè?”

„Och, gék...” Helly overwoog de zaak ernstig. „Nee, een beetje vreemd misschien, maar zeg... zit je nou zo de hele avond alleen? Kun je niet hierheen komen?”

„Nee, echt alleen ben ik niet, hoor. Ik heb mijn tante immers. Ik zou wel graag naar je toekomen, maar... mama en papa hebben liever dat ik 's avonds thuis ben als zij er niet zijn. Een beetje ouderwets lijkt dat, hè? Ze verbieden het me niet, maar ze hebben het liever niet als ik het niet eerst met ze besproken heb.” Gloria vond het vervelend om het te moeten zeggen, maar aan de andere kant leek het haar het beste om maar meteen de waarheid te zeggen op gevaar af hartelijk uitgelachen te worden.

„Nou, dan vragen we het toch samen... overmorgen,” merkte Helly laconiek op. „Het is bij jullie nou eenmaal een beetje anders dan bij ons, maar ik moet net zo goed zeggen waar ik heen ga, wat dacht je? Zo gemakkelijk zijn mijn vader en moeder nu ook weer niet, dat ik mag komen en vertrekken wanneer het mij past.”

Ze babbelden nog even en later voelde Gloria zich zo zorgeloos, dat ze wel had kunnen zingen, maar dat deed ze toch maar niet, want tante Jos was dergelijke uitbarstingen niet van haar gewend.

Ik geloof, dat het komt, omdat Helly zo anders is, dacht Gloria peinzend. Ze maakt nergens zulke problemen van als ik gewoon ben te doen... het is toch wel heerlijk om een vriendin te hebben.

„Ga je nog mee een eindje om?” inviteerde tante Jos, die Gloria al vanaf haar babytijd had verzorgd en dolveel van haar hield.

„Ja, dat is best!” Gloria hees zich in haar jas en keek in de grote halspiegel naar tante Jos' vriendelijke gezicht. „Zeg, tante Jos,

is het eigenlijk niet een beetje gek, dat je op mijn leeftijd nog zo'n beetje huisarrest hebt 's avonds, dat is toch uit de tijd?"

„Op jouw leeftijd?" Tante Jos gierde het plotseling uit. „Och kind, doe toch niet zo dwaas. Een kuiken ben je nog maar en geloof me maar over een paar jaar kun je gaan en staan waar je wilt, zodra je naar de toneelschool gaat. Bovendien, als je nu uit wilt, dan heb je het maar te zeggen. Je weet nu eenmaal, dat je ouders geen straatgeslenter willen en omdat zij zelf nooit bij je kunnen zijn, vallen hun wetten misschien iets strenger uit. Laat het maar zo, Gloria, je bent er later heus niet minder om, eerder het tegendeel."

„Maar jij bent er toch, tante Jos." Gloria's gezichtje was zacht en vriendelijk. „Door jou heb ik het toch gezellig."

„Jawel." Tante Jos knikte haar hartelijk toe. „Maar het is dan ook een grote verantwoording en vooral vroeger benauwde het me wel eens. Je moet denken, ik was nog maar piepjong, toen ik bij jullie in huis kwam."

Gearmd stapten ze door de donkere straten, ieder in eigen gedachten verdiept.

„Zeg, tante Jos," kwam Gloria's stem eindelijk. „Je zei daarstraks 'als je naar de toneelschool gaat.' Neemt iedereen dan maar voor vaststaand aan, dat ik dezelfde carrière kies als mijn ouders? Is er eigenlijk nog wel sprake van een eigen keus? Het is net alsof je over een spiegelgladde baan vliegt, omdat je een por in je rug hebt gehad en dan reddeloos in de richting van een wak glijdt."

„Zo, dus jij vindt een toneelcarrière een wak... tsja..." Tante Jos zuchtte. „Eerlijk gezegd heb ik je nooit van al te groot enthousiasme verdacht en je moeder deed dat evenmin, maar je vader... daar zit de moeilijkheid, hè?"

„Ja," zuchtte Gloria somber en dan voegde ze er vlug aan toe: „Hoe meer ik erover nadenk, hoe meer ik tot Helly's mening over begin te hellen. Ik glijd rustig in de richting van het wak en als ik er vlak bij ben, dan... dan hou ik m'n adem in, span m'n spieren en zeil er over heen! Tegen die tijd weten ze intussen ook wel, dat ik geen talent heb. Het is in ieder geval een oplossing," besloot Gloria, ze maakte een huppelpasje om met tante Jos in de pas te komen. „Maanden lang heb ik er over getobd

en dan komt er opeens zo'n laconiekeling als Helly... maakt zo maar losweg een opmerking... en ja, ik geloof heus, dat ze gelijk heeft... want weet je, tante Jos, ik kan nou eenmaal niet zo maar keihard tegen pappa's wensen ingaan. Ik doe hem liever geen verdriet en ik hoop daarom maar, dat hij het zélf gaat inzien, dat ik op de planken een fiasco word."

Tante Jos drukte Gloria's arm tegen zich aan, een zwijgende uiting van sympathie, ze zag de oplossing van de geschiedenis niet zo gemakkelijk als Gloria zich voorstelde. Als Gloria maar wat minder gecompliceerd of werkelijk talentloos was geweest, ja dan...

HOOFDSTUK 3

Op de brede bank in Gloria's mooie kamer zat Helly kaarsrecht en onbeweeglijk om haar nieuwe groene zijden jurk niet te kreuken.

„'t Ruist zo leuk als ik loop,” zei ze kinderlijk. „Maar dat komt ook door m'n petticoat. Vind jij, dat-ie te wijd is? Leo, dat is m'n lieve jongste broer, schold me voor theemuts uit.”

„Niet slecht gevonden.” Gloria schoot in de lach en bekeek keurend haar spiegelbeeld. „Ik dein ook behoorlijk.”

„Dat felle blauw staat je fantastisch,” zei Helly bewonderend.

„Zo levendig, weet je en je haar lijkt zo blond. Het valt ook erg leuk, met die krullende staart.”

„Het valt altijd goed.” Gloria haalde onverschillig haar schouders op. „Ik had de hele massa laatst boven op m'n kruin samengeknoedeld, het stond nog goed ook, maar mams viel bijna flauw van ontsteltenis. Ik leek precies lady Revently, zei ze.”

„Lijkt me vorstelijk,” meende Helly.

„Ja, lady Revently is een van mama's glansrollen. Lady Revently, een jeugdige vijftigjarige!” Gloria lachte kwajongensachtig.

„Mijn knoedel zakte van schrik weer los.”

Wat kan ze leuk zijn, als ze eenmaal loskomt, dacht Helly waarderend. En ze is geestig. Met een paar woorden kan ze je precies aan je verstand brengen wat ze bedoelt... maar dat komt,